

22 NOV. 2008

Πραγματικότητα και φαντασιώσεις

του Νικ. Λ.Γ. Λιναρδάτου

Τις 3 Ιουλίου 1989 όρκίστηκε ο ύφυπουργός Τύπου της νέας κυβερνήσεως Τζαννετάκη. Δέν παρέλαβε από κανέναν· γιατί ούδεις υπεύθυνος της άπερχόμενης διοικήσεως παρουσιάστηκε. Στο ύπουργικό γραφείο τά μόνα πράγματα, πού εύρέθηκαν, ήταν δύο χαρτιά. Τό ένα, είχε τά τηλεφώνια τών διοικούντων και όλων τών προϊσταμένων υπηρεσιών της ΕΡΤ· για νά δίνει έντολές. Ήταν ή εποχή πού ο ύφυπουργός είχε άπειλήσει ότι θά καταρρίψει τόν δορυφόρο πού θά είχε τό θράσος νά μεταδώσει ελληνικό τηλεοπτικό πρόγραμμα· ή εποχή πού ή μόνη τότε λειτουργούσα τηλεόραση, ή δημόσια, είχε έξελιχθεί σέ άναίσχυντο κομματικό προπαγανδιστικό όργανο· γκαϊμπελικό ζντανοφικό.

Τό άλλο χαρτί ήταν τό σχέδιο μιάς ύπουργικής άποφάσεως· άνυπόγραφο. Μέ αύτήν έχορηγείτο στην έταιρεία ΤΗΛΕΤΥΠΟΣ Α.Ε. άδεια λειτουργίας ίδιωτικού τηλεοπτικού σταθμού (ΜΕΓΑ) τοπικής έμβέλειας. Νά θυμίσω πώς ή κυβέρνηση Άνδρέα Παπανδρέου έχει ύποσχεθεί σέ πέντε μεγαλοεκδότες τήν άδεια. Όλο όμως άνέβαλλε τήν ύπογραφή· για νά τούς έχει στό χέρι. Μαρτυρία του έωρακότος.

Τό φαινόμενο νά μήν ύπάρχει κανείς νά παραδώσει παρατηρήθηκε και στά άλλα ύπουργεία και στην προεδρία της Κυβερνήσεως. Σάν νά επρόκειτο για παράδοση σέ άλλοφύλους. Πώς και γιατί τά θυμήθηκα και τά γράφω όλα αυτά; Άπλούστατα. Διότι έδιάβασα σήμερα μέ ποιόν τρόπο γίνεται ή παράδοση έξουσίας στις Ήνωμένες Πολιτείες. Μιάς χώρας, της οποίας τόν δημοκρατικό χαρακτήρα πολλοί συμπατριώτες μας άμφισθητούν· και όχι σπάνια είνωνεύονται. Μαθημένοι από τά καθ' ήμάς.

Τό θυμήθηκα διαβάζοντας ότι «Στελέχη του Πενταγώνου ξεκίνησαν τήν ένημέρωση του έπιτελείου του Μπάρακ Όμπάμα...». Τό ίδιο γίνεται και στά άλλα ύπουργεία. Δυό μέρες πριν, συναντήθηκαν ο νέος μέ τόν άπερχόμενο πρόεδρο. Και όταν αναλάβει ο νέος πρόεδρος και ή κυβέρνησή του θά είναι πλήρως ένήμεροι για τά προβλήματα πού έχουν νά επιλύσουν.

Τά θυμήθηκα διαβάζοντας σέ μιά προηγούμενη «Εστία» τό πολύ ώραίο κείμενο του ιστορικού και συγγραφέα κ. Σαράντου Καργάκου. Καταλήγει: «Άλλά δέν πρέπει νά ξεχάσουμε τό ήθος του ΜακΚαίην. Θά μάς θγει σέ καλό». Είπε λοιπόν ο γεροϋσιαστής Τζών ΜακΚαίην παραδεχόμενος τή νίκη του αντίπαλου του γεροϋσιαστή Μπάρακ Όμπάμα· μεταξύ άλλων: «Και του δίνω τόν λόγο μου άπόψε νά θέσω στη διάθεσή του όλες μου τίς δυνάμεις για νά τόν βοηθήσω νά μάς όδηγήσει... Παροτρύνω όλους τούς Άμερικανούς, πού μέ ύποστήριξαν, νά ένωθούν μαζί μου όχι άπλως για νά τόν συγχαρούμε, αλλά για νά προσφέρουμε στον νέο πρόεδρό μας τήν καλή μας διάθεση και ένθερμη προσπάθεια νά εύρουμε τρόπους νά συμφωνήσουμε στους άναγκαίους συμβιβασμούς για νά γεφυρώσουμε τίς διαφορές μας και νά

βοηθήσουμε στην άποκατάσταση της εύημερίας, στην ύπεράσπιση της ασφάλειάς μας ... και για νά αφήσουμε στά παιδιά μας και στά έγγόνια μας μιά ισχυρότερη, καλύτερη χώρα από αύτή πού κληρονομήσαμε... Εύχομαι καλό κατευόδιο στον άνθρωπο, πού πρωτύτερα ήταν αντίπαλός μου και θά είναι ο πρόεδρος μου...». Και ο νικητής γεροϋσιαστής Μπάρακ Όμπάμα είπε το ίδιο θράδυ: «Είμαστε σέ καλύτερη θέση λόγω τών υπηρεσιών πού προσέφερε αύτός ο γενναίος και άνιδιοτελής ήγέτης... Περιμένω νά έργαστώ μαζί του...». Οι δύο αντίπαλοι συναντήθηκαν στό Σικάγο στις 17 του μηνός για νά κάμουν «μιά σοβαρή συζήτηση για τό πώς θά λύσουμε τά προβλήματα της χώρας μας». (Δήλωση Όμπάμα).

Διαβάζοντας κανείς αυτά, παρασύρεται σέ άπίστευτες φαντασιώσεις. Νά, π.χ. μιά. Ό πρωθυπουργός καλεί τόν άρχηγό της άξιωματικής αντιπολιτεύσεως. Του προτείνει. Ή χώρα βρίσκεται μέσα στην καταιγίδα. Πιθανή όδυνηρή συνέπεια χιλιάδες πολίτες νά χάσουν τή δουλειά τους. Έλα νά συμφωνήσουμε. Νά καθορίσουμε από τώρα συγκεκριμένη ήμερομηνία έκλογών. Νά αλλάξουμε τόν έκλογικό νόμο. Ό Ισχύων είναι άνήθικος και άτελέσφορος. Σκέφτομαι ένα καλό έκλογικό σύστημα· για νά κυβερνηθεί ή χώρα. Είχες κάποτε προτείνει κάτι συγγενές μέ τό γερμανικό σύστημα. Συμφωνώ νά άποτελέσει βάση έποικοδομητικού διαλόγου και συμφωνίας. Τό ψηφίζουμε από τή Βουλή νά Ισχύσει από τίς προσεχείς έκλογές.

Νά συμφωνήσουμε στό πρόσωπο ενός έξωκοινοβουλευτικού ύπουργού Οικονομικών, πιθανώς και Άπασχολήσεως· νά μήν τούς άπασχολεί τό πολιτικό κόστος. Νά προτείνεις άλλες σκέψεις πού μπορεί νά έχεις· ρεαλιστικές όμως και πραγματοποιήσιμες. Νά δούμε πώς θά μπορούσαμε νά λύσουμε τά προβλήματα της χώρας μας. Νά είνωνεύσουμε. Νά καταργήσουμε τόν Άντώνιο και τόν Παπακωνσταντίνου. Νά κριθούμε τελικά από τόν λαό άνάλογο μέ τήν ειλικρίνεια μας και τίς προτάσεις μας για τήν έπόμενη τετραετία.

Ό Παπανδρέου δέχεται· διότι πιστεύει πώς θά κερδίσει τίς έκλογές. Και όλα πάνε καλά. Ό Παπανδρέου δέν δέχεται. Άπόδειξη ότι άμφιβάλλει για τήν πιθανότητα τό κόμμα του νά πετύχει στις έκλογές. Συγκαλείς, κύριε Πρωθυπουργέ, ειδική συνεδρίαση της Βουλής. Έκεί περιγράφεις συνοπτικά, αλλά παραστατικά τό σχέδιό σου· καταλήγεις καταγγέλλοντας μέ ήπιότητα, αλλά και μέ σιγουριά και σταθερότητα, τήν άρνηση της αντιπολιτεύσεως. Ότι επιδιώκει τήν έξουσία για τήν έξουσία· και όδηγεί τήν χώρα σέ άνώμαλα μονοπάτια.

Ύπάρχει και ή άλλη πλευρά: «Ή πολιτική ζωή της Άθήνας ... τείνει νά γίνει τεχνητή και νά άσχολεϊται μέ τά κόμματα και μέ πολιτικά τεχνάσματα μάλλον, παρά μέ τά κοινωνικά προβλήματα [...] Σέ έναν κόσμο πού μεταβάλλεται τόσο γρήγορα ... ο ελληνικός πολιτικός κόσμος άγρόν άγοράζει. Είναι άδύνατο νά συνεχισθεί αύτό. Άργά ή γρήγορα ή Έλλάδα θά ύποχρεωθεί νά αλλάξει ριζικά». Έπέρασαν, άπ' όταν έγράφτηκαν αυτά, πενήντα όκτώ χρόνια. Έν τούτοις σάν νά μήν έχει αλλάξει τίποτα. Άπό τό βιβλίο «When Greek meets Greek» (Λονδίνο 1950) του Βρεταννού διπλωμάτη sir Reginald (Rex) Leeper. Ύπηρετησε ως πρεσβευτής μέ τήν έξόριστη ελληνική κυβέρνηση και έν συνέχεια στην Άθήνα 1943-1946. Λέτε τώρα, αύτήν τήν φορά, νά πραγματοποιηθεί ή πρόβλεψη περί άλλαγής; Άμποτε.